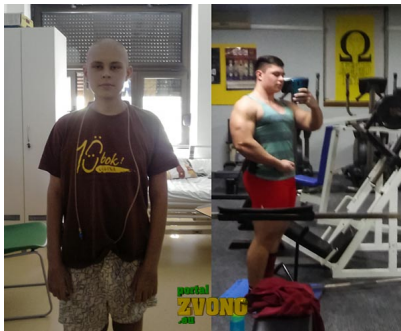

Osmjeh iza kojeg se kriju mjeseci boli, vedre oči koje su prerano vidjele previše patnje, i mladi život koji je gotovo prerano završio a sada je na vrhuncu snage. Takav dojam dobijete nakon razgovora sa 17-godišnjim Leonom Brozovićem, učenikom Ekonomske i birotehničke škole u Bjelovaru koji je sa 14 godina sa svojom zloćudnom bolešću ušao u zapise europske medicine kao nosioc najvećeg tumora dosad na našem kontinentu. Međutim, nakon mjeseci teškog liječenja Leon se kao feniks uzdigao jači no ikad, i svima nam dao lekciju iz ustrajnosti i vjere u sebe.

Leone, čestitamo ti na velikoj pobjedi nad teškom bolešću. Kako je tekla tvoja borba?

2012. godine dijagnosticiran mi je zloćudni tumor limfoma u visokom stadiju razvijenosti. U kratkom vremenu smršavio sam sa 98 na 54 kile. Dogovorena mi je hitna operacija na kojoj mi je izvađen tumor težak 26 kilograma. Doživio sam kliničku smrt i kad su doktori mislili da za mene više nema spasa, ja sam se vratio u život. Imao sam tek 14 godina i s ovako teškom dijagnozom u jednom trenu sam se pomirio da ću umrijeti. Ipak, nakon operacije i mjesec dana izolacije, prebačen sam na odjel Onkologije na Rebru, gdje sam nastavio svoje liječenje i borbu za život. Liječenje je trajalo 7 mjeseci, primao sam kemoterapije, svakodnevno prolazio kroz mučnine i jake bolove zbog kojih sam dobivao morfij. Nakon prva 4 mjeseca kako sam bio nepokretan sjeo sam prvi put na krevet i pritom mi je pukao šav na trbuhu koji se nije smio ponovo šivati nego je morao zarasti sam. Od jake kemoterapije pukao mi je želudac pa sam ponovo završio na hitnoj operaciji. Nakon što sam prošao i to, i kad je liječenje ušlo u lakšu fazu, dobio sam trombozu noge. Gotovo sam ostao bez noge, ali mama je ustrajala na tome da se noga spasi i na tome sam joj zahvalan. Bilo je to 7 paklenih mjeseci, ali odlučio sam da se neću predati, i evo me danas ovdje.

Ono što zadivljuje je i da si ubrzo nakon toga normalno nastavio školovanje.

Nastojao sam nastaviti normalnim životom živjeti dalje. U školu sam se vratio u drugom polugodištu 8. razreda. Nastavnici su imali jako puno razumijevanja za moje izbivanje i pomagali su mi da nadoknadim što je više moguće gradiva. Trudio sam se upravo to i napraviti, i rješavati svoje obaveze dalje, a to sam i uspio, te sam na kraju upisao Ekonomsku i birotehničku školu nakon 8. razreda. Sada primjećujem da mi pojedine stvari koje sam trebao usvajati normalnim tempom malo nedostaju, ali trudim se opet to nadoknaditi.

Koliko si morao promijeniti način života nakon liječenja?

S obzirom na to da sam prije imao problema s viškom kilograma, pa sam naglo obolio i smršavio, imao sam dosta problema s miškulaturom. Liječnici su mi rekli da moram ozbiljno pripaziti na zdravu prehranu, te mi uz to preporučili bavljenje teretanom kako bih ponovo ojačao mišiće jer sam doista imao problema s tim da se uspravno držim. Na kraju sam se u teretanu zaljubio, prihvatio vježbanje kao način života i od tada se za mene život u potpunosti promijenio. Sada treniram dvaput dnevno, i pronašao sam se u bodybuildingu.

{clgallery}images/stories/skolsko_zvono/ucenik_tjedna/2016/Veljaca/Leon_02_02/G1/{end-clgallery}

Kako su to prihvatili tvoji roditelji?

Roditelji su isprva bili malo nepovjerljivi prema svemu. Bilo im je jasno da moram trenirati kako bih poradio na sebi i što prije ozdravio odnosno nastavio normalno živjeti. Ipak, zateklo ih je malo što sam se toliko zaljubio u to. Nakon što su vidjeli da to nije samo prolazna zanimacija podržali su me i nastoje mi pomoći i poduprijeti me. Mama uz to vodi brigu da mi je dostupna zdrava prehrana, kuha mi obroke i priprema gablec za u školu, tako da su zapravo i ona i tata na mojoj strani i podržavaju me.

Kakvi su tvoji planovi što se tiče nastavka bavljenja bodybuildingom?

Radim na sebi svakodnevno s obzirom da sam prihvatio ovo kao svoj stil života, tako da planiram nastaviti u ovom smjeru i dalje. Pripremao sam se i za natjecanje, za izlazak na pozornicu, ali u mojim planovima spriječile su me ozlijede koje sam nedavno zadobio na tjelesnom. Trenutno nastojim ostati u formi a natjecanje za koje se spremam bit će iduće godine, i tada ću uz savjete svog trenera preći na malo rigorozniji trening da napravim sve potrebno kako bih bio što bolji.

Što tvoji prijatelji kažu na tvoju predanost ovom sportu?

Uglavnom me svi podržavaju, čak mi govore i da sam im velika motivacija upravo zbog svega što sam prošao i gdje se danas nalazim. Naravno, često s njima dolazim u raspravu kad je u pitanju hrana i piće. S obzirom da pazim na prehranu ne jedem fast food i slične stvari, a oni su skloni tome da me nagovaraju da pojedem pizzu ili nešto slično kad izađemo van. Ista je stvari i s pićem, s obzirom da ne pijem alkohol. Ali to je već prešlo u zezanciju među nama pa im ne zamjeram. Ja sam onaj koji pazi na njih. Nekim sam postao i uzor pa su krenuli sa mnom u teretanu i na treninge, što mi je posebno drago. U posljednje vrijeme vidim jako puno mladih na treningu i sretan sam zbog toga što sve više ljudi shvaća da je potrebno paziti na sebe i živjeti zdravo.

S obzirom na svo tvoje iskustvo, želiš li nešto poručiti našim čitateljima?

Moje iskustvo nije bilo lijepo. Bilo je jako teško. 7 mjeseci teške borbe i puno prolivenih suza. Ali koliko su teški bili dani, toliko su bili i dobri – rano sam shvatio što je život i što sve donosi. Ljudi život nije lak i živite svaki dan kao da vam je posljednji!